

Reese Witherspoon könyvklubjának ajánlott kötete!

KIRSTIN CHEN

HAMISTÁSKÁSOK

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

KIRSTIN CHEN

HAMISTÁSKÁSOK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Nagymamámnak

I. RÉSZ

1

Legelőször a szemek ragadták meg a figyelmemet. Óriásiak voltak, mint egy animefigura szemei, vastag redő húzódott a felső szemhéjakon, mesteri módon felhelyezett rézárnyalatú kontúr díszítette, és prémium minőségű, meghosszabbított szempillák keretezték őket, puhán és tömötten, akár egy szőrmebunda. Aztán ott volt a haj – sima, mégis dús, mellig érő tincsek – és a pórustalan, roppant fehér bőr. Meg a ruhák – pazar selyemblúz, ikonikus Louboutin cipők. Végül pedig a táska – hatalmas, 40 cm-es Birkin, klasszikus narancs-színben. Akkoriban nem tudtam volna mindezeket a részleteket, bár a legtöbb emberhez hasonlóan tisztában voltam azzal, hogy azok a táskák abszurd mértékben drágák, és lehetetlenség szerezni belőlük. Ezzel mindössze annyit akarok mondani, hogy a környékbeli kávézó ajtajában álló nőről sütött a gazdagság. Az ázsiai turistákhoz mérhető gazdagság. A kontinentális Kínára jellemző gazdagság. A kőgazdag gazdagság.

Természetesen meglepődtem. Majdnem húsz év eltelt, amióta utoljára láttam, és egyáltalán nem hasonlított a gólyaként megismert szobatársnőmre. Tulajdonképpen még csak nem is hangzott olyan-nak. Anno a Stanfordon vaskos, éneklő akcentussal beszélt. Minden

szó, amit kiejtett a száján, le volt gömbölyítve a széleken, mint a saláta levelei. Küszködött az „ny” hanggal, úgyhogy az *anya an-ja* lett, *enyém, en-jém*. Most azonban kellett volna pár mondat, hogy rájöjjenek, Kínából jött. A telefonban, amikor azonosította magát, hosszan elnyújtva ejtette a vezetéknevét. Ava? Te vagy az? Itt Winnie *Faaaaang*.

Mi a fenéért akart összefutni? Egyáltalán hogyan szerezte meg a számomat? Utólag visszagondolva, biztos a magánnyomozója kutakodott utánam, de akkor a kérdésekre fesztelenül annyit felelt, hogy ó, kikerestelek az öregdiák-levelezőlistáról.

Nem akartam tovább faggatni. Beleegyeztem, hogy találkozom vele egy kávé erejéig, egy részem ugyanis kíváncsi volt, hogy mi lett Winnie-ből. Olyan hirtelen hagyta abba a tanulmányait az első évünk közepén. Az egyetemi barátaim közül senki nem tartotta vele a kapcsolatot, ő meg nem használta a közösségi médiát, legalábbis a saját nevével nem. A szóbeszéd azért elért hozzánk időről időre: hallottuk, hogy visszatért a szülővárosába, Hsziamenbe, és ott elvégezte az egyetemet, aztán Virginiába költözött, hogy gondját viselje a betegeskedő nagynénjének, majd hozzáment egy amerikaihoz, és gyorsan el is vált. Egy ismerős ismerőse belebotlott, amikor L. A.-ben az egyik költséges magániskolát tekintette meg, ahol csak kínai nyelven tanítják a gyerekeket, Winnie nyilván ott tanított egy röpké ideig.

Az ajtóban álló nő észrevett. Ava, kiáltott fel. Odasietett hozzám, fél karja ölelésre tárva, a másikat lehúzta a sporttáskaméretű Birkinje. A kávézó vendégei felszínes kíváncsisággal pillantottak fel, valószínűleg beskatulyázták egy újabb influenzzerként, majd visszafordultak a kijelzőik felé.

Körültekintően öltöztem fel, a szokásos cicanacimat cipzáras nadrágra cseréltem, korrektort kentem a szemem alá. Erre mégis olyan jellegtelennek éreztem magam, mint egy barna papírszatyor.

Winnie rendelt egy dupla eszpresszót a pultnál, és magával hozta a babaméretű csészét meg a csészealjzat az asztalhoz.

Megkérdeztem, mi szél hozta San Franciscóba, mire azt mondta, hogy üzleti ügyben jött – kézitáskagyártás, uncsi téma. Legyintett az egyik kezével, amin smaragd- és zafírkövekkel körbe kirakott gyűrűket viselt. És én még attól féltem, hogy felvágósnak fogok tűnni, ezért otthon hagytam az eljegyzési gyűrűmet.

Tudom ám, hogy azon tündösz, miért hívtalak fel, kezdett bele. Elmagyarázta, hogy egy közeli barátjának Kínából májátültetésre lenne szüksége, és az Államokban szeretné elvégeztetni a műtétet. Winnie kutakodott kicsit, és megtudta, hogy a férjem sikeres transzplantációs sebész. Lennék olyan kedves, hogy összehozom velem? Tudja, hogy a férjemet nagyra tartják a szakmájában.

Még egyszer leszögezném, hogy húsz éve nem hallottam felőle. Féltreértve a hitetlenkedésemet, így szólt, tudom, tudom, a választások óta lecsaptak a külföldiekén végzett transzplantációkra, de ha a férjed csak beszélne a barátommal.

Beadtam a derekam, hogy beszéljek Olival. Winnie túláradóan hállalkodott, és azt mondta, na most, Ava, hogy s mint? Meséj el mindent! Túlságosan régen találkoztunk.

Végigfutottam a listán (ő meg úgy tett, mintha a magánnyomozója nem tájékoztatta volna már mindenről): Olivier, akiről nyilván már tudott, négy éve a férjem, félig francia, félig amerikai; Henri baba, két éves – akar látni egy képet róla? Ez a hátsó udvarunkon készült, igen, itt lakunk az utcában.

És mi a helyzet a munkával?

A sablonválasszal álltam elő: otthagytam az ügyvédi irodát, amikor Henri született, éppen azt fontolgattam, hogy egy cégnél helyezkedjem el a jobb munka-magánélet egyensúly meg minden ilyesmi

miatt. Miközben beszéltem, aprólékosan kielemeztem az átalakulását. Szemhéjplasztika, természetesen vadiúj kozmetikai kezelések, többek között lézeres és mikroáramos, minőségi hajhosszabbítás, designer-ruhák. De ennél több volt a háttérben. Ahogy ott ücsörgött velem szemben, abból a miniatűr kerámiacsészéből kortyolgatva, Winnie ellazultnak tűnt, nem feszengett; úgy festett, mint aki oda tartozik.

Mi történt a molett, őszinte lánnyal, aki egy kopott, rikító rózsaszín bőrröndöt cipelve lépett be a kolizsobánkba, mint később kiderült, akrillkardigánokat és poliészterből készült, bokában szűkített nadrágokat hozva magával? Rögtön világossá is vált számomra, hogy nem lehetünk barátnők.

Azt kérdezi, miért? A szokásos felszínes okokból kifolyólag, amik a tinédzserek szemében számítanak. Ő félszeg, rászoruló migrencs volt. Nem, m-i-g-r-e-n-cs. Látszott rajta, hogy frissen érkezett bevándorló.

Nézze, én sem voltam menő akkor, de nem voltam veszett ügy. Tisztában voltam azzal, hogy a megfelelő barátok a felszínen tarthatnak, míg a rosszul megválasztottak elsüllyeszthetnek, és az első egyetemi évben csupán egy kicsi időablak állt rendelkezésre, hogy a jó döntést hozzuk meg.

Tudja, nyomozó, úgy éreztem, egész életemben arra vártam, hogy bekerüljek a Stanfordin. Boston mellett nőttem fel – egészen pontosan Newtonban, ha ismeri a környéket –, én is egyike voltam azoknak a csendes, stréber gyerekeknek, akikre senki sem figyelt fel. Úgy értem, a tanárok persze ismertek, mert kitűnő jegyeim voltak, bár folyton összekeverték Rosa Cheevel. Ő a barátnőm volt, a többi csendes kockával egyetemben, de az iskola többi része, a normális gyerekek számára láthatatlan voltam.

Szeretne egy példát? Egyszer a bátyám hazajött az egyetemről, elmentünk fagyizni, és összefutottunk Mitch Paulsonnal, aki korábban

a partnere volt páros teniszben. Gabe és Mitch pacsiztak, összeütöték a vállukat, én meg integettem. Mitch arca, esküszöm, teljesen kifejezéstelenné vált. Gabe bemutatott, ez a húgom, Ava, tizedikes, mire Mitch tökéletesen derűsen azt mondta, örülök, hogy megismerhetlek.

Örülök, hogy megismerhetlek! Legalább egy tucat meccsüket megnéztem. Tudtam, kivel járt Mitch végig a végzős évében, és melyik lánnyal járt azelőtt. Neki viszont lövése sem volt, hogy ki vagyok.

A Stanford olyan arcokkal volt tele, mint én. Új kontaktlencsét kaptam. Megnövesztettem a hajam, hogy be lehessen fogni. Készen álltam kilépni az árnyékból, és ha nem lehet szóke, lófarkas, sportoló szobatársnőm, akkor nem fogom hagyni, hogy a tényleges szobatársam az utamba álljon.

Védelmemre szóljon, próbáltam civilizáltan viselkedni Winnie-vel. Elfojtottam a türelmetlenségemet, és megválasztam a számtalan kérdését. Legfőképpen alapvető dolgokról, hogy hol kaphatja meg a diákigazolványát, vagy hogyan találja ki az e-mail-jelszavát. Ám volt egy idegesítő szokása is: zsebszótárként kezelt engem, megkért, hogy definiáljam a számára ismeretlen szavakat, meg a bonyolultabbakat is: *hasonmás, hitelesség, önhittség*.

Most, hogy így belegondolok, mivel az interakcióink legnagyobb-részt abból álltak az egyetemen is, hogy segítséget kért tőlem, talán nem kellett volna annyira megdöbbennem ezen a legújabb kérésén, hogy segédkezek a barátja orvosi ellátásának az elrendezésében.

Azon a délutánon lefegyverzett azzal, hogy az életemben addig meghozott döntéseimet dicsérte, olyanokat mondvá, mint meg sem lepődöm, hogy olyasvalakihez mentél hozzá, aki egyszerre briliáns és jóképű is. Valamint mindig is úgy gondoltam, hogy a félig fehér, félig ázsiai babák a legeslegcukibbak. Továbbá a suliban az összes lány

közül téged irigyeltelek leginkább. A hízésgében sütkérezve nem tűnt fel, hogy az elejétől fogva a vesémbé lát, míg én teljes mértékben rosszul ítéltém meg őt.

Winnie tettetett érdeklődéssel hallgatta a megismerkedésünk történetét Olival, amikor összetéveszthetetlen sikoly hasított a levegőbe. Megfordultam, Winnie-vel és a többi vendéggel egyetemben. Kint, a hátán fekvő járdán, dűhtől vöröslő arccal az én Henrim volt. Mellette guggolt Maria, legyen áldott a jó szíve, halkán beszélt hozzá, szemében nyugodt elszántság tükröződött.

A másodperc töredékéig elgondolkodtam azon, hogy úgy teszek, mint akinek semmi köze hozzá. (És mielőtt szívtelenséggel vádolna, nyomozó, értse meg, hogy akkoriban soha véget nem érő hisztiket kellett elviselnünk.) A szomszéd asztalnál két férfi stílusos szemüvegben egymásra vigyorgott, mire visszazökkentem a valóságba, odavetettem Winnie-nek, hogy az üvöltő gyerek a fiam, és kirohantam az ajtón.

Mi történt? – kérdeztem Mariát. Lehajoltam, hogy lefogjam a fiam vadul rúgkapáló lábait. Egyik szemét résnyire nyitotta, látta, hogy én vagyok, és tovább folytatta a sírást.

Maria felsóhajtott. Semmi, a szokásos, szegényke.

Megsimogattam Henri izzadságtól csatakos haját. Ó, Cukorfalat, mi a baj? Mondd el anyának, mi a baj!

De nem tudta elmondani, és ez volt a probléma gyökere. Már két-évesen nagyon elgondolkodó volt, mélységesen empatikus. Mindenél jobban vágyott közvetíteni az érzéseit, de nem állt rendelkezésére az ehhez szükséges nyelv, és közülünk ki ne találná ezt frusztrálónak? Ennélfogva a legártatlanabb okokból tört ki belőle: ha beraktuk a babakocsiba, ha kivettük a babakocsiból, ha megfognak a kezét, mielőtt átkeltünk az úton, ha megtörölgettük fürdés után. Bármitől

bepöccenhetett. Azokban az első években annyit sírt, hogy a hangja állandóan rekedt volt. Jaj, de figyelje csak, ahogy a boldog, egészséges gyermekemről mondom a magamét. Most már sokkal jobban érzi magát, még ha továbbra is olyan a hangja, mint egy mini Rod Stewartnak. Elbűvölő, tényleg.

Aznap délután azonban a fiam folytatta a bömbölést, miközben Maria meg én végigzongoráztuk a trükkjeink tárházát: simogattuk a pociját, dörzsölgettük a fejbőrét, csiklandoztuk a karját, összefogtuk a bokáját. Egy golden retrievert sétáltató nő együttérzőn cöcögött felénk. Egy dajka rászólt a rábízott ikerpárra, hogy ne bámuljanak.

Csak annyit tehettünk, hogy lekuporodunk és kivárjuk. Maria és én hangos, csitító hangokat hallattunk, mint két fehérzaj-generátor. Hosszú idő elteltével Henri elfáradt. Már kevésbé böszén rugdalózott, az arcizmai elernyedtek. Odanyúltam, és megcsikiztem a hasát, ami néha elegendő volt, hogy elszálljon a dühe maradéka. Hát akkor nem. Abban a pillanatban, amikor az ujjammal megböktem a puha pocakját, kitátotta a száját, és megeresztett egy dobhártyaszaggató sikolyt. Teljes gözzel újramezdte a sírást. Kimerülten a fenekemre huppantam, és már éppen szóltam volna Mariának, hogy szedje fel Henrit a járdáról, és vonsozolja haza.

Mögülem mély, bársonyos hang szállt fel, egy kínai gyerekdalt énekelt. Liang cse lao hu, liang cse lao hu, pao tö kuaj, pao tö kuaj.

Megpördültem. Winnie állt ott, előrehajolt, kezével a térdén megtámaszkodva, és elszántan énekelt két tigrisről, az egyiknek szeme nem volt, a másiknak farka. Csen csi kuaj, Csen csi kuaj. Fiatalságom délutáni kínaióráiról ismerősen csengett a dallam.

A sírás hirtelen abbamaradt. A dalt meg sem szakítva, Winnie leakasztott egy szürke, szőrös fityegőt, ami a Birkinje fülén lógott.

Kitört belőlem, hogy ne add oda neki, sosem kapod vissza!

A tenyerén mégis odanyújtotta a bundás labdacot Henrinak.

Remélem, nem valódi nerc, figyelmeztettem.

Henri megragadta a gombócot, és örömtelien felrikoltott. Bő nyál-folyam landolt a puha szőrmén.

Jaj, édes, sóhajtottam.

Winnie nevetve megpaskolta Henri fejecskéjét, mire a fiam aranyosan dorombolt.

Ő itt Winnie néni, mutattam be. Megköszönöd neki?

Inkább odadörgölte a nercet a nyál áztatta ajkához.

Elmagyaráztam Winnie-nek, hogy Henri bár mindent megért, még nem beszél, és Oli ezt a kis késedelmet a kétnyelvűségnek tulajdonítja.

Okos fiú, dicsérte Winnie.

Túlzottan zavarban voltam ahhoz, hogy visszamenjek a kávézóba, úgyhogy amikor Mariának sikerült minden további incidens nélkül beszíjazni Henrit a babakocsiba, azt javasoltam, induljunk haza.

Otthon Winnie elhelyezkedett a versenyzongoránál, és eljátszotta a „Ragyogj, ragyogj, kis csillag”-ot Henrinak, mandarinul énekelve a szöveget – *ji san ji san liang csing csing* –, és megtanította pislákoló csillagokat imitálni a duci kis kezecskéivel.

A szemem hátulja szűrni kezdett. Akkoriban anyám még csak hat hónapja hunyt el. Ő volt az, akinek kínaiul kellett volna tanítania Henrit. Neki kellett volna a hátamat dörzsölgetnie, és azt mondani, hogy normális annyira fáradtnak lenni, hogy fogmosás közben el szoktam bólintani. Neki kellett volna lebeszélnie arról, hogy szigorú, csak szarvashúsból álló diétára fogjam Henrit, mert meggyőződésem szerint a hormonok és az antibiotikumok tehetnek mindenről.

Winnie látta végigcsordulni a könnyet az arcomon, mire felemelte a kezét a billentyűkről.

Mi a baj, Ava?

Henri a fülcimpáját ráncigálta, ezzel jelezve egyre növekvő nyugtalanságát.

Semmi. Játssz tovább!

Winnie az ölébe ejtette a kezét. Henri sírása mély, mellkasból jövő morajjal kezdődött, majd erőre kapott, végigment a teljes skálán, egészen a rendőrszirenáig.

Maria, kiáltottam.

Ő kisuhan a konyhából, a kezét beletörölte a farmerje hátuljába, felnyalabolta Henrit, és a szobájába vitte.

Papír zsebkendőt ragadtam, és megtörölgettem az arcomat. Oli szerint ez csak időszakos.

Persze, értett egyet Winnie. Minden kisbaba ilyen.

Nem akartam, hogy azt gondolja, a fiam miatt estem kétségbe, ezért elmondtam, hogy anyám eltávozott közülünk.

A szájára szorította az egyik kezét. Emlékezett anyámra akkorról, amikor annyi évvel korábban látogatóba jött a Stanfordin.

Ó, Ava, úgy sajnálom! Biztosan remek nagymamája volt Henrinak.

Elmeséltem neki, hogy az első három hónapban anyám, Henri meg én egy szobán osztoztunk. Felkelt minden etetésre, számtalan pelenkát kicserélt, megígérte nekem, hogy a fiam fel fog hagyni a sírással. Holtan esett össze – máshogy nem lehet leírni –, miközben az alagsori futópádon kocogott. Hirtelen szívmegeállás. Hatvankilenc évesen; sovány volt, mint a piszkafa, nagy ritkán, ha egy megfázást elkapott.

A ház hátsó fertályából a kisfiam sírása szaggatott szipogássá szelídült. Winnie nercfityegője szürkén és szottyosan feküdt a szőnyegen, mint egy macska áldozata. Amikor lehajoltam érte, megláttam a dombornyomott *FENDI* feliratot a fémcsaton.

Ó, a rohadt életbe, szitkozódtam.

Ne is törődj vele! Tartsd meg Henrinak játszani!

Miután elment, online rákerestem a táskafityegőre, hogy vehessek neki egy másikat. Mit gondol, mennyibe kerül? Hatszáz dolcsiba. Nyilván elálltam a szándékomtól. Amikor Henrinak legközelebb rohama volt, előkaptam a megtépázott nerclabdacsot, és az arcába lógattam. Erre méregbe gurult, elhajította, és azonnal folytatta a visítást.

Ezt követően Winnie mindig tudatta velem, ha San Franciscóba jött L. A.-ből. Állítása szerint a munkája rendszeresen ide szólította, úgy-hogy gyakran megszállt a St. Regisben a belvárosban. Le voltam nyugőzve. Amikor legutóbb csekkoltam, hétszázért adtak ott szobát egy éjszakára.

Figyelembe véve mindazt, amit eddig elmondtam, bizonyára azon tőnődik, miért barátkoztam össze vele ezúttal oly készségesen. Bevallom, hogy először elvakított a vagyona meg a szépsége, az extrém magabiztossága. Gondolom, egy részem még akkor is a gólyaévben ragadt, életmentő tutajként kapaszkodva a barátokba.

De volt ennél mélyebbre nyúló indoka is. Az az igazság, hogy édesanyámon kívül senki nem volt képes megnyugtatni Henrit, és el voltam keseredve. A fiam még mindig nagyjából háromóránként felébredt, ami azt jelenti, hogy két éve nem jutottam hozzá egy teljes éjszakányi alváshoz, és még hol volt a vége. Napokat töltöttem a laptopom képernyőjére meredve, speciális diéták után kutatva, hogy lecsendesítsem a hisztirohamokat, miközben az odaadó Maria mesedélutánról zenés foglalkozásra toltta Henrit a parkban. Őszintén szólva, azon a héten, amikor Winnie felhívott, nyolc font bivalyhúst

rendeltem Wisconsinból, amit aztán elrejtettem egy titkos fagyasz-
tóba a garázsban, mert Oli megvetéssel viseltetett a táplálkozási ál-
tudományok iránt. És milyen jogosan tette! Úgy vélem, mindannyian
megegyezhetünk abban, hogy tébolyultan viselkedtem.

Ja, ha már Oliról beszélünk, említettem, hogy ez pont akkor esett
meg, amikor otthagya a Kaliforniai Egyetem San Franciscó-i köz-
pontját a Stanford kedvéért? Ragyogó lépés a karrierjét tekintve, az
biztos, de rémálomba illő ingázás volt az ára a már amúgy is végte-
len hosszúságú munkanap végén, ergo soha nem ért haza lefektetni
Henrit.

Így hát bármelyik túlterhelt újdonsült anyukához hasonlóan hálás
voltam Winnie segítségéért.

Oli örömmel hallotta, hogy Henri megkedvelte az egykori szoba-
társnőmet, de magához hasonlóan meglepődött, mennyire szívé-
lyesen befogadtam az életünkbe. Elvégre egyetlen dolgot meséltem
el neki Winnie-ről, még hozzá a hírhedt SAT-botrányt. Feltételezem,
már beszámoltak róla önnek.

Nem? Egyáltalán? Értem. Azt hiszem, van benne logika. Ha jól
tudom, a Stanfordin hivatalosan nem említették meg akkoriban.

Ez még anno 2000-ben történt, de az egész incidens nem külön-
bözött sokban a mostanitól, amikor azok a hollywoodi nagyagyúk
bizonyítványokat és teszteredményeket hamisítottak meg, hogy a
gyerekeik bekerüljenek a legjobb iskolákba, csupán annyiban, hogy
akkor kínai nemzetiségűek voltak az elkövetők. A sajtó szerint az
Egyesült Államok igazságszolgáltatása leleplezett egy pekingi céget,
amely az Államokban lakó profi proxikat – többnyire kínai egyete-
mistákat – bérelt fel, felvértezte őket hamis útlevelel, aztán elküldték
őket, hogy megírják az SAT-tesztet tehető, jó kapcsolatokkal ren-
delkező kínai jelentkezők helyett. Az igazságszolgáltatás elkobozta a

cég feljegyzéseit, majd közzétette, mit is derítettek ki, amire gyorsan reagáltak az egyetemek. Három kínai hallgatót eltanácsoltak a Harvardról, egyet a Yale-ről, kettőt az MIT-ről, egy maréknyi másikat a Penn, a Columbia és a Cornell egyetemekről. Lefogadhatja, hogy senki nem írt cikket ezeknek a kölyköknek a védelmében, ártatlan áldozatokként beállítva őket, akiket nem kellene felelősségre vonni a szüleik bűneiért. Nem, amikor külföldi diákokról van szó, az általános csatakiáltás az volt, hogy tüntessék el azokat a semmirevaló kínai családokat az iskoláinkból.

Emlékszem, hogy a White Plaza szökőkútja mellett álltam a bölcsészettudományi szemináriumról ismert arcokkal, a *Stanford Daily* legfrissebb példányába belemerülve. Arra tértem vissza a szobámba, hogy Winnie könnyáztatta arccal, találomra szórja a pulcsikat és a pólókat a rózsaszín bőröndjébe. Azt mondta, stroke-ot kapott az apja. Aznap éjjel repülőre száll, kit érdekelnek a jövő héten kezdődő vizsgák. Kifejeztem sajnálatomat, és szoros négyszögge hajtottam a *Daily* nálam lévő példányát.

Szótál a tanácsadónak? – érdeklődtem. Biztosra vettem, hogy pótolhatja a vizsgáit.

Összegyűjtött egy ölnyi zoknit, és azt válaszolta, hogy most tényleg nem tudok erre koncentrálni.

Felajánlottam, hogy értesítem az oktatóit, amit a könnyein át mosolyogva megköszönt.

Az utolsó vizsgám napján e-mailt kaptam Winnie-től. A nagynénje iderepül Virginiából, hogy összepakolja a maradék cuccait. Nem jön vissza az egyetemre. Nem indokolta meg.

Mondanom sem kell, mindenki arról spekulált a koliban, hogy Winnie pont időben távozott. Joanne Tran és Carla Cohen, akiket azóta is a legközelebbi barátnőim között tartok számon, Winnie

távrolról sem tökéletes nyelvtanán lovagoltak. Összekeverte a névmásokat, elfelejtette kitenni a *k*-t a többes számú főnevekre, jelen időt használt, ahol múltat kellett volna. Nyilvánvalóan nem tarolhatott a SAT szóbeli részén, még kevésbé írhatott olyan bemutatkozó esszét, ami megüti a mércét. A barátnőim láthatóan személyes sértésnek vették Winnie feltételezett csalását. Joanne ökölrel a koli nem túl masszív falába ütött panaszkodás közben, amiért neki háromszor kellett megírnia a tesztet, hogy magasabb pontszámot érjen el, míg azok a gazdag kölykök csak kiperkálták a sajátjukért a pénzt.

Én is egészen biztos voltam abban, hogy Winnie csalt, és csak kitalálta az apja stroke-ját. De nem voltam dühös. Ha bármit is éreztem, akkor sajnáltam. Talán azért, mert láttam, milyen keményen dolgozott; vagy mert tisztában voltam azzal, hogy nem tehetős környezetből származik. A szülei nem magas rangú tisztviselők voltak, mint azoknak a harvardi fiataloknak. Az apja középiskolai igazgató, az anyja titkárnő. Csak azért vették fel ide, mert elnyert egy nemzeti ösztöndíjat a kormány támogatásával, plusz a virginiai nagynénje havonta küldött neki egy csekket. Még így is elvállalta a késő esti műszakot a könyvtárral szembeni kávésbódében. Bébiszitterkedett és órákat adott. Az alapján választotta ki az óráit, hogy hány könyvet kellett hozzá beszerezni. Amikor csak tehetett, ugyanazokra a kurzusokra iratkozott be, mint én, így kölcsön tudta kérni tőlem a könyveket. Hajnalhasadásra állította be az ébresztőjét, és befejezte a házi feladatát, mielőtt én egyáltalán felébredtem volna. Soha nem adott okot, hogy kiakadjak rá, és megvonjam tőle a könyveim használatát.

A Winnie e-mailjét követő napon, miközben Carla és Joanne meg a szint többi lakója kannás bort vedelt, hogy megünnepeljék a félév végét, én a könyvesbolt mögötti szelektív kukától hurcoltam vissza kartondobozokat, és összepakoltam Winnie hátramaradt dolgait.

Amikor a nagynénje és a nagybátyja megjelentek az ajtónkban, elképedtek a munkámat látva. Köszönetképpen elvittek vacsorázni. Ám Winnie soha nem köszönte meg nekem. Kétségkívül sok más dolog miatt főhetett a feje.

Hogy valaha konfrontálódtam-e vele a SAT miatt? Nem, nem láttam értelmét. Ennyi idő után miért hánytorgassam fel? Megfizetett érte azzal, hogy otthagya az iskolát, és ez több, mint amit azokról a felfuvalkodott hólyagokról ott Hollywoodban el lehet mondani.

2

Nem telt bele sok idő, Winnie állandó bútordarabbá vált az otthonunkban. Meg kell mondjam, hátborzongató volt az időzítése. Valahogy akkor sikerült újra felbukkannia, amikor az életem legmozgalmasabb időszakát éltem, és ha valami azzal fenyegetett, hogy elszabadul az irányításom alól, ott volt ő egy vigasztaló szóval, egy meleg öleléssel, egy kis ajándékkal Henrinak.

Egyik alkalommal egy gyönyörűen illusztrált gyerekkönyvet hozott magával kínai népmesékkal (egy másik feltűnő, ezúttal pávakék Birkinbe dugva). Őszintén ki merem jelenteni, hogy nem ismertem rá a fiúcskára, aki az ölébe mászott, hogy meghallgassa a tehénpásztor és a szövőlány történetét. Gyerekként nekem is ezt mesélte anyukám, egy szomorú sorsú szerelmespárról szól, akiket tragikus módon szétválaszt az égi folyó (a Tejút, ha esetleg nem világos).

A történet hosszú és összetett, túlságosan érett egy Henri korú gyerekeknek. Miután egy jó darabig nyomon követte az eseményeket, elunta, és megragadta a lap egyik sarkát. Winnie-nek azonban gyorsak a reflexei, és mielőtt a fiam elszakíthatta volna a papírt, megfogta a csuklóját, és mandarinul szigorúan rászólt, hogy ne.

Felpattantam, készen arra, hogy csitítsam a fiamat, de csodával határos módon nem hangzott fel sírás. Helyette megeresztett egy pi-masz vigyort, letekergett Winnie öléből, és odaszaladt a zongorához. A steppelt bőrpadhoz csapkodta a kis öklöcskéit, és könnyörgő tekintettel visszanezett, amitől harsogva kitört belőlünk a nevetés. Maria mormolva megjegyezte, hogy felnőve talán hangverseny-zongorista lesz belőle, s én megszorítottam a kezét, mélyen meghatódva. Nem volt annyira elrugaskodott ötlet, mivel Oli valódi tehetségről tett tanúbizonyságot fiatal korában.

A délután hátralévő részét gyerekdalokat énekelve töltöttük (Henri közben toppantgatott a lábával, és érzelmekkel eltelve ringatózott), először angolul, aztán mandarinul, majd Maria tanított nekünk pár dalt spanyolul is. A rettegett óvodai jelentkezési folyamat sűrűjében voltam éppen – tudja, hogy megy ez, nemde, nyomozó? Nagyobb a verseny, mint az Ivy League egyetemem. Amikor Henri egyenesen odasomfordált Winnie-hez, az ölébe hajtotta az arcát, és derűsen sóhajtott, akkor először tudtam elképzelni, hogy nélkülünk is elboldogul majd.

Ebbe a jelentőségteljes jelenetbe sétált bele Oli, egy teljes órával korábban a vártnál. Ez egyszer korán végzett, és rohant haza, hogy megleljen meg elvigen minket vacsorázni.

Bemutattam Winnie-t a férjemnek. Két kezébe fogta Oli jobbját, és megköszönte, hogy időt szakított a beteg barátjára bokros teendői közepette. Oli atyáskodón vállon veregette, és közölte, hogy örömmel segíték.

Gyorsan összekapkodva a dolgait, Winnie az ajtó felé indult, nem akart betolakodni a családként együtt töltött időnkbe. Ám amint belelépett a cipőjébe, Henri könnyekben tört ki. Odacammogott, és rácsimpaszkodott Winnie lábára.

Megkíséreltem lehámozni onnan, magyaráztam, hogy Winnie néninek vissza kell menni a hotelbe. Dolgoznia kell. Hamarosan újra meglátogat minket. Erre Henri olyan elkínzottan üvöltött fel, hogy Oli közbevágott, Winnie, nem csatlakoznál hozzánk? Csak pizzázunk egyet az utcában.

Habozott. Tudtam, hogy arra vár, erősítsem meg Oli meghívását, de olyan rég volt már, hogy mi hárman elmentünk valahova enni. Vívódtam.

Henri visítása magasabb hangfekvésbe váltott, Oli pedig tovább erősködött.

Rendben, válaszolt Winnie. De csak akkor, ha nem zavarok.

Persze hogy nem, nyugtattam meg végül.

A vacsora olyan simán zajlott, ahogy csak lehet egy totyogóssal az asztalnál. Henri ragaszkodott hozzá, hogy Winnie mellett ülhesen, és lelkesedését az előtte fekvő papírmű zöld és lila zsírkrétával való összefirkálásán keresztül fejezte ki, aztán nekiadományozta a mesterművét. Csak úgy habzsoltuk a pizzát, meg is égettük a szápadlásunkat a bugyogó mozzarellaival. Amikor Henri nyughatatlanná vált, előkaptam az iPadet és a fejhallgatót.

Leszedték a tányérokat, a vizespoharakat még egyszer, utoljára utántöltötték, a számlát pedig elhelyezték Oli könyöke mellett. Ezt követően a férjem megtörölte a száját a szalvétájával, megköszönte a torkát, és egy olyan bicskanyitogató információmorzsát pottyantott el, ami miatt felmerült bennem, hogy ő ügyeskedte ki, hogy elhívassa Winnie-t velünk, mert így mérsékelnem kellett a reakciómat.

Addig a pontig ártalmatlan dolgokról folyt a szó, az emelkedő ingatlanárakról az egyre nagyobb forgalomra terelődve, ami természetesen ahhoz vezetett, hogy Oli elpanaszolta a szörnyű ingázását.

Tudod, kezdte. Lehet, hogy találtam egy megoldást.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ó? – csodálkozott Winnie.

Ó? – csodálkoztam én.

Úgy fest, Oli egyik kollégája felajánlotta, hogy kiadna neki egy kisebb lakást a California Avenue-n, tíz percre a kórháztól. A hely hónapok óta üresen állt, szóval üzletet ajánlott a tulaj.

A mosolyom feszítette a szám sarkát. Palo Altóban fogsz lakni?

A California Avenue szép utca, jegyezte meg Winnie.

Oli kerülte a tekintetemet. Szerintem megpróbálhatnánk. Csak hét közben. Meg amikor dolgoznom kell hétvégén.

Van benne valami, értett egyet Winnie. Hogy is hívják azt a helyet, ahol villásreggelit adnak, és mindig hosszú sor áll előtte?

Joanie's, felelte Oli, bár úgy hallottam, romlott a minőség.

Van értelme ennek? – kérdeztem, még mindig vigyorogva, mint a vadalma. Magára hagyni a feleségedet az örökmozgó és nyűgös két-éves fiaddal?

Oli lassan és nyugodtan beszélt, mint amikor az említett kétévest dorgálta. Ugyan, Ava. Megbeszéltük ezt, mielőtt elvállaltam a munkát.

Azt beszéltük meg, hogy végül *családként* költözzünk oda.

Igen, de addig mit kellene tennem?

Addig áldozatot hozol, mert ez a legjobb *a családnak*.

Elkämpicsorodott az arca. Miért piszkáltál, hogy igent mondjak?

Megperdültem, hogy szemben legyek vele, és teljes valójában láthassa hitetlenkedő arckifejezésem. Mert ez álmaid állása. Mert ezt teszik a jó házastársak – támogatják egymást, segítenek kihozni a legjobbat a másiktól.

Mondtam, hogy tökéletesen boldog vagyok a régi helyemen.

Kirántottam a szalvétát az ölemből, és az asztalra csaptam. Winnie levegő után kapott. Még Henri is felpillantott az iPadről. A túl nagy fejhallgató Snoopy-fülekhez hasonlóan lógott az álla mellett.